

своего рода мое прѣдположение, съобщихъ и Филипову, който се съгласи съ мене и ми позволи да имъ устроѣж и азъ една засада. Тѣй и станѣ.

На 1 ноември въ 6^{1/2} часа сутринята, подъ командата на фелдфебеля отъ 4-а рота Георги Димитриевъ (той командваше 4-а р. вмѣсто мене) избранитѣ 50 човѣка охотници, които трѣбваше да се расположатъ скришно на по-рано означеното мѣсто, та отъ тамъ да открижатъ огънъ по сръбската рота, която всѣка сутринъ минаваше на работа. Слѣдъ охотницитѣ, отидохъ и азъ; врѣмето бѣ мъгливо, та позволяваше незабѣлѣзано да се заемемъ позиция, но при все, че мѣстото бѣ изучено по рано, мъглата побърка на бързото разположение, а особенно кучетата отъ ближнитѣ къщи прѣдупрѣдихъ сѣрбитѣ за намѣрението ни; когато нашитѣ войници още не бѣхъ заели удобно мѣсто, сръбската рота се появи на около 100 м. и първа откри огънъ по тѣхъ. Нашитѣ залегнахъ тамъ, къдѣто ги свари неприятелския огънъ и отговорихъ отъ своя страна доста удачно, защото въ долчината въ едно кратко врѣме паднахъ нѣколко сръбски войника. Въ замѣна на загубата, която имъ причинихме въ тази 20-минутна прѣстрѣлка, отъ насъ падна убитъ на мѣстото рѣдника Петръ Лазовъ ударенъ въ главата. Тази бѣ първата българска войнишка жертва на позицията Цвѣтковъ гробъ. Въ врѣме на прѣстрѣлката, единъ юнакъ отъ нашитѣ охотници щомъ видѣ, че се търкулнахъ въ долчинката нѣколко

прѣдположение и дѣйствие, даде по практични резултати: войната се ускори и догдѣ врѣмето бѣ сухо, щаба на армията можи наврѣме да притѣгли достатѣчни сили за отблъсване неприятеля тамъ гдѣто трѣбваше.